

selfskabet og endelig Besidderen af Aktier. Det forekommer mig, at der ikke er nogen særlig Grund til en saadan Forsølgelse af Aktieselskaberne, for saa vidt som det dog maa erkendes, at Aktieselskabers Betydning netop er at gøre Foretagender, der ellers vilde være forbeholdte den store Kapital, tilgængelige for de smaa Kapitalister.

Jeg kommer nu til, hvad der for mig er Hovedpunktet i denne Lov. Hvad jeg hidtil har anført, har kun angaaet Detailler, som jo let ville kunne ændres, hvis man anerkender Berettigelsen af Indendingerne. Hvad der for mig er Hovedpunktet, og hvad jeg for mit Vedkommende ikke vil kunne være med til, er den tvungne Selvangivelse. Den forekommer mig i alle Henseender overordentlig mislig. Brede foregaaende Talere have allerede nævnt Betænkeligheder i saa Henseende, og jeg anser ogsaa denne tvungne Selvangivelse for i høj Grad mislig. Det forekommer mig, at den tvungne Selvangivelse paa Indkomstskattens Omraade staar ganske parallel — kun endnu uheldigere — med Værditolden paa Toldomraadet. Jeg forstaar derfor ikke ret, at Regeringen, der saa bestemt har taget Afstand fra Værditolden, nu vil gaa til den tvungne Selvangivelse, som ganske sikkert lider af de samme Mangler og Ulemper, der saa stærkt bleve fremhævede ved Værditolden, kun i endnu stærkere Grad. Den vil ligesom denne virke i høj Grad demoraliserende, og navnlig forekommer det mig, at den er i høj Grad utiltalende for samvittighedsfulde Personer, fordi det i mange Tilfælde vil være overordentlig vanstelt for dem at opgive virkelig korrekt. Selv om man opgiver ærligt og samvittighedsfuldt, vil man bagefter dog kunne plages af Strupler over, hvorvidt man nu virkelig ogsaa har opgivet det rette. Andre ville ganske vist tage sig Sagen mere let. Jeg tror slet ikke, at der ved den tvungne Selvangivelse vil opnaas en virkelig retfærdig og ligelig Beskatning. Det forekommer mig, at man i alt Fald kunde nøjes med den lempeligere Form for tvungen Selvangivelse, som findes — jeg tør ikke sige, om det nu er forandret — i den satsiste Indkomstskattelov fra Midten af Halvfjerdsene, og som gaar ud paa, at den, som ikke har brugt Selvangivelse, bliver uberettiget til at fremsætte Klage over den Skat, hvori han er bleven anset. Det er en vis Tvang, der i saa Henseende kan øves, men ud over det forekommer det mig, man ikke gerne burde gaa. Men jeg finder dog særlig denne Bestemmelse om tvungen Selvangivelse endnu mere utiltalende derved, at den ikke engang bliver ens for alle, men at det kun er et

Mindretal af Befolkningen, man vil paatvinge den. Man har der henvist til, at Grunden var den, at man vilde have saa vanstelt ved at angive de smaa Indtægter. Jeg kan ikke anerkende Berettigelsen deraf. Det forekommer mig, at f. Eks. Arbejdere og Haandværkssvende ville have meget lettere ved at angive deres Aarsindtægter end f. Eks. Bønder, Høkere og andre næringsdrivende. Jeg kan ikke se, at det er Indtægtenes Størrelse, der i saa Henseende kommer i Betragtning. Jeg tror ogsaa, at netop fordi det for næringsdrivende — og det ikke blot for dem, som have indtil 1,500 Kr. — kan være vanstelt at komme til en rigtig Opgørelse af deres Indtægt, er det ubilligt at paalægge dem en saadan Tvangsplicht. Det forekommer mig saa utiltalende at gaa til en saadan Tvangsforanstaltning over for et Mindretal af Skatteydere, at jeg kunde fristes til at sige med en Modifikation af en Ytring, som faldt i Fjor her i Salen af den daværende Justitsminister, at man kan ligesaa gerne paalægge de Personer, hvis Navne begynder med Bogstaverne D—O tvungen Selvangivelse, men lade dem, hvis Navne begynder med Bogstaverne A—K være fri. Det er en Bilskaarlighed, som derved kommer ind i Loven, og som ikke burde være der. Men dette kommer endnu langt stærkere frem, naar vi kommer til Formueskatten, fordi Selvangivelse der bliver saa mange Gange vanstelt. Her er jeg saa fuldstændig uenig med den ærede sidste Taler (Bojzen) som vel muligt. Jeg betragter hans Opfattelse som fuldstændig falsk paa dette Omraade, fordi han udelukkende holder sig til Forholdene paa Landet og ser aldeles bort fra Byerne. Her er Forholdet det, at det kan være mere eller mindre vanstelt, men lader sig dog tilnærmelsesvis gøre at angive, hvad man har i Indkomst, men for de allerfleste Forretningsmænd vil det være saa godt som umuligt at angive, hvad de have i Formue. Jeg kommer til at tænke paa en Biografi, som jeg en Gang har læst af forlængst afsøde Gehejmeraad Treschow. I denne omtales der, at han, der i mange Aar havde været en meget anset og benyttet Sagfører, der havde haft store Indkomster, en Gang syntes, at det kunde være morsomt at se, hvad han ejede, og han lod derfor foretage en meget omfattende, langvarig, besværlig og kostelig Statusopgørelse og overraskedes da i høj Grad over, at være en saa rig Mand, som han var, thi det havde han ikke tænkt sig. Jeg tror, det vil gælde for mange Forretningsmænd, at de ville være ganske ude af Stand til at sige, hvad de eje, medens de